

BIRÓ ERIKA

Nekem a Riviéra

Szürkének még sosem láttam.
Aszfalt az ég, vihart sejtve
gyalog, futva, két keréken
menekül a vásári nép.
Visszanézek, Tihany veszve:
függöny mögül nézi a Nap.
Eső az, s ha nem sietek,
pár cseppje a nyakamba csap.
Szesélyes társ, pocsék barát.
Ne bízz benne, ha a túlpárt
láthatatlan, magyar tengert
nem teremt a párás furfang.
Tükröt tart a faggatónak,
ha a felhő fölé hasal.
Azt hinnéd, hogy kiismerted,
pedig sodra titkot takar.
Talán, mikor morcos az ég,
s különválnak kék-zöld sávja,
vagy ha végre nem haragszik,
akkor nézném utoljára.

Ünnep

Lenőtt. Egy éve már
hajad végében az a világ.
Már csak egy hétvégi gondolat az egész
szalag mellett büszkeséged
dagadna, de elkap a gép.
A társaság marad, a rutin ugyanaz:
a hétfőtől péntekig élet befalaz.
Már nem frusztrál
a szomszédban szeretkező pár.
Nem te vagy egyedül,
csak mert ők falkában boldogok.
Ezt kerested, tied:
mint körforgalomban aprócska sziget.
Hetente szárítod, hajtogatod, felveszed,
hogy összegyűrje a centrifuga pénteken.

Párkányi Raab Péter: Önépítő